

ARTIKEL 21 NGB

De liefde van de Zoon

1 Hij wilde Zich stellen

2 Hij heeft Zich geofferd

3 Hij laat Zich verkondigen

Gemeente,

De liefde van de Vader. Daarover ging het vorige week in artikel 20. Het is God de Vader Die Zijn Zoon gezonden heeft. Die Zijn rechtvaardigheid aan Zijn Zoon bewezen heeft. Die Zijn genade bewijst aan zondaren en eeuwig leven schenkt. Ja, vrede met God is te danken aan de liefde van God de Vader.

Maar evenzeer moeten en mogen we zeggen: vrede met God is te danken aan de liefde van God de Zoon. Want Hij deed het voor Zijn Vader. Hij wilde doen wat de Vader uitdacht om zondaren vrede te kunnen geven. En in artikel 21 ligt de volle nadruk op de liefde van de Zoon.

1 Hij wilde Zich stellen

En het eerste wat er van die liefde gezegd wordt is dat Hij Zich in onze naam voor de Vader heeft gesteld. Dan gaat het eigenlijk om de vraag: hoe heeft Jezus het werk voor de Vader gedaan? En het antwoord is dan: Hij heeft dat van harte gedaan, met volle overgave. Probeer daar eens over na te denken. Hoe doet een zoon iets voor zijn vader. Als je vader zegt: er is werk te doen. Wees maar eerlijk: niet altijd blij en spontaan. Als je vader een grote hoop hout heeft liggen voor de open haard of houtkachel. Op een hoop gekapt door een vrachtwagen. En hij zegt tegen je: jo wil jij die even netjes opstapelen voor mij? Nou, dan kan het zijn dat je daar niet direct aan begint, maar een beetje tegensputtert. Waarom moet ik dat doen, en ik heb geen tijd, ik heb wel wat anders te doen. En dat zou nog erger kunnen zijn als die stapel hout netjes opgestapeld lag, maar je broertje heeft hem helemaal uit elkaar laten rollen. Die heeft wat onderste stukken weggetrokken en nou is heel die stapel omlaag geschoven. Door je broer. En je vader zegt tegen jou: jo wil jij hem weer goedstapelen? Nou, dan kun je behoorlijk tegengas geven. hij de boel uit elkaar trekken en ik aan het werk om het weer goed te krijgen.

Er is werk te doen. Zei God de Vader. Want Hij is vertoornd. . God de Vader, Die de Rechter is van ieder mens. Aan Hem zal ieder mens verantwoording af moeten leggen aan het eind van zijn leven. En de rechter is degene die bepaalt welke misdaden er gepleegd zijn. En van welke aard de misdaad is. Een keertje handsfee bellen in de auto wordt minder zwaar aangerekend dan iemand met voorbedachten rade afpersen en mishandelen. En hij bekijkt hoevaak dat gebeurd is. En tegen wie, want de politie of de minister president of de koningin uitschelden wordt

zwaarder aangerekend dan wanneer het iemand anders was. God de Rechter bepaalt dat zuiver en onfeilbaar. Hoe erg er is overtreden. Vanuit haat en vijandschap tegen God en onze naaste hebben we zielen beschadigd. Hoe vaak dat is gebeurd, ontelbare keren. Tegen Wie: de hoogste Majesteit, God Zelf. De Rechter kan maar tot één conclusie komen: zo zware overtredingen zovaak begaan tegen zo hoog Persoon: dat is zware straf, de vloek, de eeuwige straf. Daar komt bij dat de Rechter Zelf hier ten hoogste bij betrokken is. God heeft zoveel gemaakt dat goed is: schepselen, levensgeluk, goede wetten. En de zonde maakt dat kapot. Wat Hij gemaakt heeft. Het tast het aan en schendt Zijn eer en Naam. Hij is vertoornd. Heilig en rechtvaardig vertoornd. En in toorn stelt Hij de straf vast. De Bijbel vergelijkt dat wel met een vuur. Een vuur van toorn dat verbrandt en verteert als vonnis en straf. Dat is, dat is eigenlijk de hel. Onze God is een verterend vuur.

Als je daar iets van beseft, wat wordt je klein en bang. Als ik voor deze God kom te staan. Naar Hem toe geroepen wordt, dan verzeng ik, dan kan ik niet bestaan, dan ga ik voor eeuwig ten onder. Dan schreeuw je het uit: Red mij, want ik verga.

En nu lezen wij: de Zoon heeft Zich voor de Vader gesteld om Diens toorn te stillen. De Vader zei: Mijn Zoon, er is werk te doen. Zondaren hebben Mijn toorn opgewekt. Die moet gedragen worden. Mijn zoon, er is werk voor U. En de Zoon heeft Zich voor de Vader gesteld. Ja, Vader Ik kom om Uw wil te doen. Dat verterend vuur tegemoet. Hij doet het gewillig en van harte. Voor Zijn Vader. Alles wat we lezen in de Evangelien over Jezus' lijden is door Hem Zelf gewild. Hij heeft Zich gesteld. Artikel 21 noemt twee momenten waarop dat vooral bleek: Gethsemane waar Zijn zweet bloed werd. Golgotha waar Hij roept in de verlatenheid van Zijn God. Maar zo is Hij op weg om Zich te stellen voor Zijn Vader. Om Zich te stellen in Diens gericht van toorn en straf. En elke stap op Zijn lijdensweg is een stap omlaag in de krater van een vulkaan van de hel en Hij gaat, Hij stelt Zich.

Je zou je in kunnen denken dat Hij zou willen ontlopen en omzeilen. Duizend manieren bedenken om er onderut te kunnen komen. Maar Hij stelde Zich. Toen Hij verzocht werd om het te ontlopen toen wees Hij dat zelfs af met de grootst mogelijke beslistheid. Alles en iedereen probeert Hem ervan af te houden maar Hij Zelf wil het. Petrus wil Hem ervan afhouden, de duivel wil Hem terug laten schrikken. Maar Jezus vecht er Zich doorheen.

Zo heeft Hij Zich gesteld. De goede Herder stelt Zijn leven voor

de schapen. Je hoort het vrijwillige. Hij hoefde niet getrokken of gesleept te worden, als een arrestant geduwd en meegevoerd, Hij heeft Zichzelf gesteld. Hij gaat Zijn Vader tegemoet. Zijn Rechter, die toorn en straf, Zijn verderf en nederdaling ter hel. Ik voor u daar gij anders de eeuwige dood had moeten serven. Hoe groot is zo'n liefde!

Geraakt door deze liefde heeft het geloof Hém lief. Dat U dat wilde. Dat U dit van harte deed. Als Middelaar Die voor mij voldoet. En dan te bedenken dat ik anders de eeuwige dood had moeten serven, ikzelf dit had moeten ondergaan en in ten ondergaan voor eeuwig. Maar nu, nu ben ik verlost, zaliggemaakt, gered. Door Hem, Die Zich voor mij stelde in dat gericht op die plaats.

Geraakt door deze gewilligheid schaam ik mij over mijn onwilligheid. Hoe onwillig ik ben om Zijn wil te doen. Om kruis te dragen, mezelf te verloochenen, zonden op te geven, Zijn wil te doen en roeping te volgen. O wat schaam ik mij. Hij was zo gewillig om om mijnentwil Gods vloek en toorn te dragen. En wat ik doe ik moeilijk als ik geroepen word tot iets. Probeer ik me eraan onttrekken, sputter ik tegen, word ik opstandig, vind ik dat Jezus teveel van mij vraagt..... kan Hij ooit teveel vragen? Hij, Die Zichzelf voor de Vader stelde om Diens toorn te stillen?

2 Hij heeft Zich geofferd

In de tweede plaats wordt ervan gezegd dat Hij zichzelf heeft opgeofferd aan het hout des kruises. Eerst ging het vooral over: hoe heeft Jezus het werk gedaan? Volkomen gewillig. En nu: welk werk heeft Jezus gedaan? Hij heeft Zichzelf opgeofferd. Hij was Hogepriester Die Zichzelf opofferde. Wat heeft Hij zo gewillig gedaan?

Dat woord opgeofferd zegt daar wel drie dingen van. In de eerste plaats als je het woord offer hoort, dan denk je aan iets zwaars. Als iemand langs komt met een collectebus en je stopt daar 1,2, of 5 euro in, dan kunnen de meesten van ons niet zeggen: ik heb een offer gebracht. Dat is dan echt overdreven. Je hebt een gift, bijdrage gegeven, maar het gaat niet ten koste van jezelf, je hoeft er zelf niets voor te laten. Als je een offer brengt, ja dan merk je het echt, dan moet je wat voor opgeven. Als je aan het sparen bent voor je rijbewijs. En je hebt daar voor gespaard tot je een totaalpakket kunt kopen van twintig lessen en afrijden voor € 1500,-- . En er is een collecte en je stopt daar die € 1500,-- in. Kijk dat is een offer. Dat kost echt wat van jezelf. Als je iets van jezelf inlevert en ervoor laat. Opofferen. Jezus' werk bestond hieruit dat Hij Zichzelf opofferde. Zijn

leven. Zijn leven opgaf. Dat was zwaar. Artikel 21 noemt twee momenten waaruit dat bijzonder bleek. Hij zweette bloed, Hij vroeg in die het mogelijk is laat het voorbijgaan. Hij riep uit “Mijn God, Mijn God.” Zo zwaar, zo’n offer.

Ten tweede geeft offer aan dat er voldaan is. Dat er voldoening genoegdoening in zit. Kijk, stel dat ik uw auto aanrijd en u hebt schade voor een paar duizend euro. En ik kom naar u toe en ik zeg dat ik er spijt van heb. Dat het mij vreselijk spijt. Ik vind het zo erg voor u. Zo vervelend en ik zal het het nooit meer doen en ik heb er zo’n hekel aan dat het is gebeurd. En ik ga terug zonder u een cent te beloven of te betalen. Dan zegt u dat is allemaal leuk en aardig, maar voor excuses koop ik niks. Er zal toch voldaan moeten worden. Er zal toch vergoed moeten worden wat de schade is. Jezus werk als offer geeft aan: het is voldoening. Want ook bij straf geldt dat excuses niet afdoende zijn. Een misdadiger kan nog zo zeggen dat het hem spijt, die roofoverval, die moord, maar daarmee komt hij niet vrij. Een mens al zou hij nog zo veel spijt hebben, het zo erg vinden, daarmee ben je niet vrij. Er moet voldaan worden. Jezus doet het in Zijn opoffering. Hij draagt de straf. Hij wordt veroordeeld. Hij ondergaat wat de Rechter uitspreekt. En Hij is volkomen gehoorzaam. Hij vervult al Gods rechten en plichten op ons. Hij voldoet en geeft genoegdoening. Dat houdt ook in: als u het Hem niet laat doen, dan moet u het zelf doen!

Ten derde zegt offer dat het is in plaats van. Zoals in het Oude Testament de Israëliet gezondigd had en naar de tempel ging. En een offerdier bij zich had. En de handen legde op de kop van het lam. Daarmee aangaf: dit lam gaat voor mij. Dit lam is in mijn plaats. Ik moet sterven, maar dit lam sterft voor mij. Offer. Wat een genade dat dat mag. Dat ik iets anders in mijn plaats mag offeren. Zo is Jezus het Lam Gods. In plaats van mij, gaat Hij. Ik had ontmoeten, maar Hij doet het: Offer in mijn plaats. Hij rechtvaardig voor onrechtvaardigen. Als een Lam, Offerlam ter slachting geleid. Als hij niet was gegaan, had ik ontmoeten. Had ik de eeuwige dood moeten sterven. Had ik voor eeuwig onder Gods toorn moeten verzinken.

Offer: zwaar, het kost Hem alles. Hij voldoet God en Zijn rechten. Hij doet het in plaats van. Plaatsvervangend. Het geloof heeft Hem lief. Om wat Hij heeft gedaan. Offer. Anders had ik.... Maar Hij heeft. Wat heeft U mij liefgehad. U voor mij. En wederliefde maakt aan Hem verknocht. Maakt Hem dierbaar. Zou je je één gelovige voor kunnen

stellen die Jezus niet liefheeft? Die niet Hem bemint? Het geloof bemint Hem. Heeft Hem lief, Die Zichzelf gaf, offerde in mijn plaats. En het zingt in je hart, dat onvergankelijke: Hij gebonden om ons te ontbinden, Hij veroordeeld opdat wij worden vrijgesproken, Hij te schande opdat wij nimmermeer te schande zouden worden, Hij de vervloeking opdat wij Zijn zegening zouden ontvangen.

Het geloof ziet in Hem wat zonde is. Mijn zonden hebben U dit aangedaan. Dat U zo diep zo erg zo zwaar moest lijden, het komt door mijn zonden. Mijn zonden zijn de doornen van Zijn kroon, de slagen op Zijn rug, de spuug in Zijn gezicht, de spijkers in Zijn handen. Zou er één gelovige zijn die zijn zonden niet erg vindt? Als je dít ziet. Daarom bedenke een ieder zijn zonden en vervloeking omdat de toorn Gods zo groot was dat Hij die zonde heeft gestraft aan Zijn Eigen Zoon. En dan zie ik wat zonde doet. O wat is dat erg, die kleine zonde, die gemakzucht, die lauwheid. Wat krijg ik er een hekel aan, wat ga ik begeren ertegen te strijden. Wat valt het zwaar weer zonden te moeten belijden. Weer te zien wat het Hem aandeed. En Hij kijkt me ahw aan: kon je het toch niet laten? Je wist toch wat het Mij heeft laten lijden? En ik schaam me zo diep en ik zou wel willen dat ik nooit meer zondigen zou. O Heere Jezus, leer me ertegen waken, ertegen strijden. En tegelijk is dit de enige weg: om van je zonden af te komen, om een hekel aan je zonden te krijgen, om berouw te krijgen: kom tot Christus. Belijd ze voor Hem. Breng ze bij het kruis. Daar breekt je hart, daar krijg je hekel aan wat je zo graag doet, daar leer je haten waar je zo verzot op bent. Dat leer je bij Hem, Die Zich heeft opgeofferd.

Dit is u toch niet vreemd? Deze lijnen uit het geloofsleven kent u toch wel? Anders is ons geloof een dood geloof. Echt waar. Geloof zonder wederliefde en verootmoediging is schijn. Bedriegt zichzelf.

3 Hij laat Zich verkondigen

En vergietende Zijn dierbaar bloed tot reiniging van onze zonden. Tot reiniging van onze zonden. Onze. Dat hoorden we al eerder: in onze naam en in onze plaats. Wie zijn dat? Of nog belangrijker: bent u dat, jij dat, ik dat? Voor wie stief Jezus? Voor Wie heeft Hij Zichzelf gegeven? En hoe weet ik dat het ook mij geldt?

Daarop worden nog wel wat verkeerde benaderingen gegeven. Steeds meer in onze tijd wordt gezegd: Jezus stierf voor iedereen. Dat moet je geloven, of gewoon geloven. is dat zo? Jezus stierf voor iedereen? Nee. Dat is niet zo. Want als Jezus voor mij stierf, dan word ik zalig. Als

Hij voor mij leed, dan hoef ik het nooit meer te doen. Als het Nieuwe Testament in de brieven over ons spreekt dan zijn dat de gelovigen. Zij die in de hemel zingen: "Gij hebt ons Gode gekocht met Uw dierbaar bloed". Als Jezus voor alle mensen stierf, dan zegt dat nog niet alles. Dan zegt dat nog niks over mijn zaligheid. Die hangt dan er vanaf of ik geloof en blijf geloven, volg en blijf volgen. Die hangt dan van mij af. En dan ben ik pas echt slecht af...

Jezus stierf voor de Zijnen, Hij stelt Zijn leven voor de schapen. Hij bidt voor hen die de Vader Hem gegeven heeft. Maar dan komt er een andere verkeerde benadering. Die zegt: dus dat moet je eerst weten: of je een schaap bent, of je door de Vader gegeven bent, of je een uitverkorene, een echte verbrokene van hart, een echte zoeker van God bent. Maar hoe kan ik dat ooit weten als ik nog van Jezus vandaan moet blijven, als ik niet tot Hem vluchten mag?

Nee, de benadering van de Bijbel is deze: de bediening van de verzoening. God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende. Jezus stierf en droeg de zonden der wereld. Hij droeg Gods toorn tegen de zonden van het menselijke geslacht. Hij stierf voor de zonden van alle mensen, Hij droeg de zonden van allen en dat deed voor de Zijnen. Want Gods toorn is één geheel. Kijk, als er honderd mensen onder een loden plaat liggen. Onder één plaat liggen honderd mensen. Dus als ik één mens eronder vandaan wil halen, moet ik die hele plaat optillen, en als ik er 20 of 80 wil verlossen moet ik ook de hele plaat optillen. Ongeacht hoeveel mensen ik eronder vandaan wil redden: ik moet dezelfde plaat helemaal optillen. Om zondaren te redden moet Jezus Gods toorn wegdragen: helemaal. Dat heeft Hij gedaan.

En nu komt Hij tot ons in de bediening der verzoening. Hij zegt niet: Ik ben voor iedereen gestorven. Ik heb ook voor u voldaan. Geloof dat! Maar Hij zegt ook niet: Ik ben gestorven voor de uitverkorenen, dus probeer te weten te komen of je uitverkoren bent, of je een kind van God bent. Nee, maar Hij komt tot ons als volgt.

Twee legers trekken elkaar tegemoet om tot een treffen te komen. Maar er is wel een heel verschil. Het ene leger is groot, sterk en perfect bewapend. Terwijl het andere leger uiterst klein is, zwak en nagenoeg zonder bewapening. Als het tot een treffen komt zal het een ongelijke strijd zijn en de uitslag kun je voorzien. Het zwakke, kleine leger zal een roemloos onderspit delven. En terwijl de legers op elkaar aankomen en de afstand kleiner wordt, zie je iets. Uit het grote leger

maakt zich iemand los, komt iemand naar voren toe. En loopt het kleine leger tegemoet. Duidelijk een afgezant van de aanvoerder. En die afgezant van het machtige leger knielt voor de leider van het zwakke leger en vraagt, smeekt om alsjeblieft het niet tot een treffen te laten komen. Om alsjeblieft vrede aan te nemen en niet tot een treffen te komen.

U voelt de parallel wel. De machtige, grote God en wij mensen, zwak en klein gaan op elkaar af. En zullen elkaar eens ontmoeten voor Zijn rechterstoel. En je kunt op je vingers narekenen hoe dat afloopt, als het tussen God en een mens tot een treffen komt. De heilige, almachtige, beledigde God en de kleine, zwakke, vijandige, schuldige mens. Als die twee, als God en u God en jij, God elkaar zo treffen dan gaan we roemloos ten onder: de eeuwige nederlaag tegemoet onder de eeuwige wraak van de heilige God. En elke dag brengt het dichter tot een treffen. Wij dan wetende de schrik des Heeren zei Paulus.

Wat gebeurt er nu, nú, in de preek? De grote God, Die echt niks van ons te vrezen heeft, zend een afgezant en laat vragen: laat u met Mij verzoenen, laten we vrede sluiten. Mijn Zoon heeft verzoening aangebracht, Jezus Christus heeft betaald en voldaan, daarom wil Ik om Hem vrede aanbieden: laat je dat toch welgevallen, aanvaard dat toch!

En dan...? Dan kunnen wij weigeren Zijn offer te aanvaarden. Hem wegduwen omdat Hij ons hindert op ons pad en in onze voortgang. En verder leven. Zonder Zijn werk als offer. En we moeten twee dingen Dragen: de toorn van God over onze zonden en de toorn van het Lam over onze afwijzing van Hem. De wraak van God over het versmiden van Zijn Zoon. Thomas Boston zegt: u kunt alleen verloren gaan door het bloed van Christus te vertreden, door door Zijn offer heen te lopen en Hem te vertreden omdat ik naar het verderf wil en me niet wil laten ophouden.

Of...wij aanvaarden dat offer. Het besef van zonde wordt zo diep dat wij er niet mee God durven onder ogen te komen. En Christus aanbod van Zijn werk als offer is zo welgemeend en zo royaal dat ik me aan hem overgeef. Dat Hij me naar Zich toetrekt. Want degenen voor Wie Hij stierf Die kocht Hij ook, die maakt Hij ook ten eigendom, die brengt Hij ook tot geloof, die verlost Hij uit satans macht. Dan mag ik weten: Hij stierf voor mij. Voor mij Zijn leven geofferd. Mij gekocht. Hij stelde Zich voor mij, ook voor mij.

Dan staat er die éne zin nog : en wij vinden allerlei vertroosting in Zijn wonden. Die wonden, teken van Zijn lijden, waar Zijn bloed

uitdroom, er zit allerlei vertroosting in.

Als ik smart heb over mijn zonden, dat die maar blijven en blijven, zie de wonden van Christus: Hij heeft mij lief, nochtans, desondanks. Die liefde vertroost mij in mijn zondesmart.

Als ik pijn heb van aanvechting, dat ik te onverbeterlijk ben, dat het niks opschiet en beter wordt, dan zeggen die zonden: Christus leed en gaf voldoening, volkomen, geheel en al.

Als ik angst heb voor de hel, voor het gericht, dan zeggen die wonden: Christus ging erheen, plaatsvervangend, opdat ik nimmermeer er hoef te komen.

Als ik smart heb omdat ik zoveel mee moet maken en God Zich verbergt en ik nergens liefde merk of voel: zie dan die wonden: zo lief had Hij mij, elke wond getuigt van Zijn liefde.

Als ik vervolgd wordt, verdrukt om Zijn Naam, dan zeggen die wonden mij: Hij is nabij, Hij werd ook en meer verdrukt dan ik, hoe meer ik verdrukt wordt, hoe dichter ik Hem nader en bij Hem kom.

Als ik sterven moet. Dan zeggen die wonden: Hij ging mij voor, waar ik heenga, is Hij al eerder geweest, overal zie Ik Zijn vetstappen staan en druppels bloed liggen als teken: Ik heb de weg voor jouw gebaad.

Als ik pijn heb, en lijden moet, en dat moest Michiel Adriaanszoon de Ruyter, toen Hij getroffen was door een kogel en met heftige wondkoorts op het schip lag. Toen zei hij: deze mijn pijn is niets vergeleken bij het nameloze lijden van mijn Heiland. Die nog zoveel meer leed en pijn had onschuldig en om mijn zonden.

Allerlei vertroosting uit Zijn wonden. Totdat in de hemel ik vertroost zal worden. Eeuwig vertroost. Het lijden zal niet opwegen tegen die heerlijkheid als troost na de strijd. Dankzij zijn wonden, want daar zal Hij staan: het Lam zal als geslacht, met wonden dus. Zo lief heeft Hij mij gehad, zo groot was en is en zal eeuwig Zijn liefde zijn.

Amen